

ИЗЛИЗА ОТ 1900 ГОДИНА

ВЪЗРОЖДЕН ВЕСТНИК

ОФИЦИАЛНО ИЗДАНИЕ НА БЪЛГАРСКАТА ПРАВОСЛАВНА ЦЪРКВА – БЪЛГАРСКА ПАТРИАРШИЯ

ГОДИНА СХИЛ, БРОЙ 8

e-mail: sinizatd@gmail.com, synpressbg@gmail.com

СОФИЯ, 16-30 АПРИЛ 2012 г.

ЦЕНА 0,70 лв.

Официален сайт на Св. Синод на БПЦ – www.bg-patriarshia.bg

ТЕМА НА БРОЯ:

В благодатта на Възкресението

ЦЪРКВА И ОБЩЕСТВО

Патриарх
† КИРИЛ

Московски и на
цма Русия

Централното събитие в световната история

Стр. 3

ДУХОВЕН ЖИВОТ

• Страници в света

• За уховното погъзване

Стр. 5

АЪКДЕХОВНОСТ

• Защо толково мною хора искрено смятат Ванга за православно

• Писатели съблизвателни

Стр. 7

ХРИСТОС ВОСКРЕСЕ!

Като виждаме Христовото Възкресение, нека се поклоним на светия Господ Исусе, Който единичък е безгрешен. На Твоя Кръст се поклониме, Христе, и Твоето свето Възкресение възпяваме и славим – Ти си нашят Бог, освен Тесе друго не знаем и с Твоето име се именуваме. Дойдете, всички верни, да се поклоним на светото Христово Възкресение, защото, ето – чрез Кръста дойде радост за цяния свят. Всяка Благославяния Господа, нека възпяваме Неговото Възкресение, защото Той, като претърпял разпятие, със смъртта смъртта разруши.

Из Пасхалните часове

На стр. 2

ОЩЕ МАЛКО ДУМИ ЗА ДУМИТЕ

„Думите са извор на нездравотворна“ – никогато не съм мислела, че ще кажа това, защото аз боравя добре с думите, те са мое то най-добро изразно средство, те са мое то служение и богослужение, с тях дори си изкарвам хляба. Аз наистина ценя думите, побирам ги с внимание, изричам ги с внимание, възхвалявам ги с внимание. Но напоследък често забравям случаи, в които някоя казва нещо съвършено просто, безобидно, без да влага злоумисъл, обидя, укрещ – нищо такова, а другият възприема думите му по начин, който го разгневява, обидя, наранява и реагира болезнено и гневно. Замислих се какво ни кара това да изкривяваме

чуждите думи? Да откриваме зад тях отклонение, чуждества, намерения, които ни навличат, но които другият не е вложил в тях? Лоши побор на думите, неподходящи тон, неподходящ момент...? Къде грешим в общуването, та все някоя се чувстват наранени от думите ни? Думите ли са нишони, или собствената ни уреденост, през която ги пречуваме? Как да разпознаваме истината и тона, което чуваме и изричаме? За нашето християнско разбиране, „човек не е творец на истината, поради което отговори на познание не акти на уловяване на вече обективно дадена Истина!“ (св. Юстин Честински). Не допущаваме можда да познаем истината, да я възприемем и тя да стане

наше достояние, доколко то зарае с нашият орган на познание – душата. Страстите са болезнено съютвените на душата, което обръща ума и го изплъва с възбуждаеми видения и възбуждаеми образи на света около нас. Болезна душа – наранена от греховни страсти, болна ум, болно сърце, болна воля възприемат обективната истина изкривено. Нашите страсти: гурдаста, малочервето, завистта и т. н. уверяват сетивата ни за възприетите, а уредени ли са сетивата ни за възприетите – в истината ще достигне до нас уредена, изкривена, дразнена ни, плашеща ни. „Както любовтао правя от нежното ако – казва св. Ионан Златост,“ На стр. 6

МОБИЛЕЙ

Сигурно сте ги виждали тези служители Божи, които прислужават в храма по време на богослужение: слагат анчалото по местата им, подават калкичната, носят сеници, подават дискри и трикрири на архерсея, държат му жезла, четат апостолското четиво, стихирите... Като ангели са. Облечени в красиви стихире, с орари, кръстосани на гърдите им като приобрани криле. Наричат се четви, пещи и сеничници или за по-кратко – индонокци. Те получават специално постржение и ръкоположение, наричано киротесея, което им дава благословение да помагат при богослуженията и в отлара. Винаги сме възхищавали от перфектната координация помежду им, от стройността на движениата им, от благогешето, което приават на тържествените богослужения и съм се питала: как тези момчета се удостоават с това служение, защо именно те, как се обучават, та знаят във всеки един момент какво трябва да направят, как се координират

100 г. храм „Св. Александър Невски“

КАТО АНГЕЛИ

помежду си, когато са повече, както е например в ПКСХП „Св. Александър Невски“. За да научим повече за служението им, ще ви срещна с едни от тях. Идва се не повече, а Ангел, Ангел Военачаров – индонокци в патриаршеската катедрала.

„От много време иска да поговори с едни от вас по време на Богослужения. Това беше отомошана мечта и на моя дядо – започва разказа си той. – Като поствих в Селмаришката, така и не успях да стана едни от киротесея, както наричават момчетата, които се грижат за храма.“

Когато ходят със семинарски храм в патриаршеската катедрала, за да помагат, ако смесният хор при катедралата е нискаше на турне, той се свързва с едни от индонокциите – Борислав, екс Верномонах Филип, служават на Варненска и Великопроевска митрополия, и споделя с него своето желание да стане индонокци.

На стр. 4

ХРОНИКА

Патриаршески благослов за Възкресение Христово

От стр. 1
После и останалите богомолци запаляха своите свещилници от духовните, които малко преди полунощ излязоха през храма на специално издигнатата за празника платформа.

Точно в полунощ при бие на камбаните свещилникът от Българският патриарх влезе: „Христос воскресе!“ – и радостно: „Во истину воскресе!“ отиде околоколонието по просторното. Морс от запалени свещи запалиха площадката и околните улници около патриаршеската катедрала и се слинаше с множеството много благославящи старичан храм „Св. София“.

След като бива изпозван и полагателите се сванелско и апостолско четиво и бе огласено Патриаршеското обръщение към българския народ за Възкресение Христово духовството и народът се, горчино си, похвалите, в свещи порти, и ще възлезе Царят на славети! Крещик и в святост Господ, силник на война Господ“.

Там рече затворените храмови оти прокува 7-10 на 23

Негово Светейшество патриарх Максим дава благословение на президента Росен Плевнелив

послава, в който се изповядва Христос като Бог и Творец и в знак на това, че Искушението и Възкресението Господне диверте на пра отиво се отиват за нас, потовите на Адам.

След приключването на пасхалната утринна започна празничната света Литургия, на която много християни присъстиха към св. причастие с Тайните Христови. ЦВ

Велудженско посещение в Лопушанския манастир

На 17 април възпитаниците на Дома за деца лишени от родителска грижа „Звънче“, с. Георги Дамьяново, посетиха Лопушанския манастир „Св. Иоан Кръстител“.

Четиридесетте деца на възраст между 3 и 7 години бяха посрещнати в манастира от Негово Преосвещенство Великият епископ Св. Св. Николай.

Малчуганите посетиха храма на манастира, където епископът изнесе духовна беседа, с която ги насочи как да живеят духовно житие и да се ползват от благодатните стени на Църквата.

След беседата децата бяха посветени на обяд в манастирската трапезария.

Манастирското братст-

во направи подарци на децата и с това завидеятелна любовна си и грижата към децата сираци.

Празникът беше организиран с помощта на фондация „Св. Никола“ с председател Петя Стефанова. Организацията от 13 години органи-

мага на деца и лица в неравностойно социално положение и има грижата за тяхната социална интеграция.

Този ден беше изключен с много смелост и остава пример за всяко дете от Дом „Звънче“.

„Лопушански манастир“

Участие на Софийска духовна семинария във Фестивал на българското образование

С водостепе бе открито същото издание „Фестивал на българското образование“, което се проведе в София от 20 до 22 април. Изданието тази година е свързано с инициативата за Православното като традиционно в Българията религия, оформила нашата история, съградила и народополюлността с християнския морал и ценности. Изданието бе открито на 20 април (Светли стени), следното по софийския университет пресмаша за училниците знамена на всички участници. Начело бяха училниците и епископът от СЦС „Св. Иоан Рилски“.

Изданието има за цел публично да представи българските образователни институции, да демонстрира техния стил в визия, да бъдат презентирани постиженията на училищата, разработките и реализирани проекти, както и идеите им за бъдещи дейности. Всяко училище има на разположение пространство, което офертира по свое желание.

Тези години напътна на Софийската духовна семина-

рия се намършше точно представителна изол на НДК. На павида на Семинарията се предоставиха подробна информация за условията за кандидатстване в учебното заведение, материалната му база и изпитателните учебни дисциплини.

СЦС „Св. Иоан Рилски“

Празникът на Ботевград, Възпоменателна Молштва за загиналите на „Титаник“

Вторият ден на св. Пасха Христовата (т. г. 16 април) е градски празник в Ботевград. По време на комунистическия режим тогавашната утринна на града, за да се похвалите християните, променила датата на празнуване и постановата загиналите на Ботевград да празнуват своя празник на Разпети петък, време на най-струг

Много училници

Много училници ступа на Лопушанският митрополит Гаврил да се променят тази грешна и мислената днешна. И ето че в прилична ден хръмъе с възрастни. Тук са се събрали няколко поколения – родители, деца и внуци, за да съставят два празника: видими – на разпелването се пролет, и невидими – на разпелването в радостта от Възкресението души.

По случай Възкресение Христово и празника на гр. Ботевград Негово Преосвещенство Лопушанският митрополит Гаврил отслужи св. Литургия в храм „Св. Възкресение Господне“ в съслужение с архиеп. Викентий (Митев), епископ. Къчо Кабадийски и прот. Борис Петров.

След службата архиепископът спрарника връщане и раздале на всички иконки. Малките ученици от у-ще „И. Ваншоров“ изнесоха в храма рещица покосена на Паска. От дождовна в това училище се възвежда училищното учебно предмет „Религия“.

Празникът продължи на площада на града – богата художествено-музикална програ-

за отпочти си към него.

Предиен ден, 15 април, Негово Преосвещенство бе поканен в с. Гумошино на изпълнение за загиналите на кораб „Титаник“ българци, осети от които са разом от същото. Владиката отслужи вечерна служба в първия ден на Паска. После в лития отвори при новонастената плоча на паметника в село, посветена на загиналите на „Титаник“ кора. Присъстваха много официални гости: смъкът на гр. Троиц-св. Донка Михайлова, общинският управител на Лока Сашо Данков, капитанът от ВМРО-св. Грозд Брайчов – съветник на ангажираната армия и председател на организацията „Приятели на България“, и много други.

Когато корабът „Титаник“ трябвало да бъде осетиен, капитанът не каза, че няма нужда от осветяване, защото той така бил направен, че въпреки е непогнетом, а друг моряк възкликнал, че дори Бог не може да потопи този кораб. Уай, истерията му се елила от най-трагичните в историята на корабоплаването.

„Лопушански манастир“

„Посади гръбче, засади гора“

По повод Международния ден на Земята – 22 април, в столицата на България и в цялата ѝ територия на 1 април, в колкото голям голем брой ученици от основни и средни софийски училища. Инициативата е под патронажа на г-н Сергей Иватов – министър на образованието, младежта и науката. В събитие взеха участие областният управител на град София Данаил Кирилов, началникът на РИО – Софийска областна дирекция, районния комитет и съст. ик. Ангел Ангелов, софийски професионалист.

След благословение от Негово Светейшество Българския патриарх и Софийския митрополит Максим, пръв срещна на 2011 в местността над Драгалевския манастир, на площ от 6 хектара софийска за засаждане на „Училищната гора“. Тя е на местността в близост до местността гора на Витоша. Министърът на образованието явява живите инициативата да стане част от национална кампания „Участие и промяна“ и да бъде подпо-

Светият ИВАНОВА

Архирейско посещение в Поправителския дом, гр. Бойчиновци

В третия ден на Възкресение Христово, 17 април, Негово Преосвещенство Великият епископ Св. Св. Николай, ивиарий на Владиката митрополит Дометиан, посетиха затвор и за изпълнението момчета в гр. Бойчиновци. Тук малките ученици, различни по тежест присъха. Архиепископът и придружаващите го съществуваха за духовното спасение и успеха в житейския път на момчетата извършват противозаконни деяния.

Епископ Св. Николай прочуващо промислено слово за празника и поканиваше. Заедно с духовната храна момчетата получиха велудженски козулци, както и различни подарци.

След подобна молитвословие в попавилния за затвора гостите си тръгнаха с удовлетворение от изпълнен християнски дълг към „затворените в тмина“.

Архиепископ ИВАНОВА

▲ КИРИЛ, Патриарх Московски и на цяла Русия

ЦЕНТРАЛНОТО СЪБИТИЕ В СВЕТОВНАТА ИСТОРИЯ

Проповядват цивилизация, епохи и култури, но минава време и тех знаният само специалистите. Възникват различни идеи, различни представи за света, те охватват умовете на хората, приемат се като нещо несъмнено и разбирано се само по себе си, след това забравят своето значение и стават интереси само за историците. Има ли в нашата цивилизация процес на борба на различни сили и идеи, което да стои в началото, като скала сур бремено?

Може една реалност прераства през историята в нещо, оставайки напълно идентична със самата себе си – Църквата Христова. Това е единственият институт, който се съхранява от времето на античността, най-старото действащо учреждение в Европа, ако не и в целия свят.

Много пъти – още от времето на античния автор Целс – са предричани бързо изчезване на Църквата; продължават и досега. Множество пъти в историята, особено в историята на XX век, на хората им се струвало, че са надмерили най-накрая някаква нова идея, откриваща окончателна истина за света и човека, и те се извървявали, както се надяват и сега, върха на Църквата с нападък, че тя не иска да се реформира, за да се приспособи към новата идеология. Иисусология, която винаги се представя от нейните последователи за вечна (или хилядолетна), но която неизбежно умира чрез някоя друга идеология. Много пъти Църквата е обвинявана в „неадекватност“ от нейно, чинито възглед към сегашния ден вече са безнадолго остарели. Но Църквата стои, провъзгласявайки един и същи възглед, който е бил в античността в антигната свобода, истински е днес и ще

бъде истински винаги. Това е възгледът, който се привлича само един друг на Пасханата утрине: „Христос воскрес!“

За първи път този възглед изпуща от земята на жените мироносици в мрака на дълбоко униние, което обхващащо учениците след разпъването на Спасителя. Изглеждащо, че всички надежди, които учениците възлагали на Господа, рундали – Томи, и Кого то видели Месията, Ийвивателна, не само не установи очакваното от народа омажно царство, но и претърпяла, както изглеждащо, пълно поражение; бил предан, като някаква престъпник, на мъчително и поозорно наказание; и осъден, както реално. Изглеждащо несъмнено, че победата е останала за силите на неанатемата и насилието, че смъртта и окаянието са реални, а надежда на Бога няма. Страшният омит, който прехвърля Църквата през XX век в страните от Запад, е изгубил, като тържеството на богоръчието си изглеждаше изпълно, а верите – обречени на окончателно изтребение, напомуа за този омит на апостолите.

И днес стълкновение то със зло и неправдата, които се извършват, възгласява радостната вест – Христос настипна възрастна. Окончателната победата не е за силите на греха и смъртта, а за Божията любов. Такава е вярата, побеждаваща целия свят, за която говори апостолът: „Кой побеждава света, ака не победи кой върва, че Иисус е Син Божий?“ (1 Ион. 5:5).

Христовото Възкресение е централното събитие в световната история, което ни отвърща от излюките към реалността, то ни извежда от тъмната гора на греха и смъртта, да ни сияе към светината на Божия свят.

Ние узнаваме, че зло и грехът са обречени на изчезване, че светът има блядо и това блядо се изразимо прекарасо. Историята не е безсмиселен шаран във въздуха, а мрак труден и трагичен – към изпълнение на Божия замысел, когато „земият не бъде излючен, а натован на случая, а ное, утреси за зло, дотолкова съкълчени, че то Самият се обхвърля в път, бил разпит и потопен, да не е, ала оларити и злонравити.“

Човекният живот може да не си струва мизерията на фона на мизерията, да не е, ала оларити и злонравити. Човекният живот може да не си струва мизерията на фона на мизерията, да не е, ала оларити и злонравити. Човекният живот може да не си струва мизерията на фона на мизерията, да не е, ала оларити и злонравити.

Църквата жива е светлината на Христовото Възкресение. Това живото на християните не е просто докарване на живот; това е живот, изпостроен на фундамент на Възкресението. Църквата призовава всички хора да отидат при Възкресения, за да пробият нов живот – живот, изпълнен със смисъл и надежда. Както призовава свети Ион Златоуст: „Вече не наслезете с пира на живота, всички възмириете богатството на благодатта! Никой да не оставя своята благодат, защото за всички не се боя от смъртта, защото не се боя от смъртта, защото не се боя от смъртта, защото не се боя от смъртта, защото не се боя от смъртта!“

Превод:
прот. Ион
КАРАМИХАЛЕВ

ДОКУМЕНТИ

ДЕКЛАРАЦИЯ на Пловдивския митрополит Николай

Във връзка с продължаващата дискусия около статута на църквата „Света великомученица Неделя“ в гр. Батак (Баташки манастир), ниную подготвена от заинтересовани кръгове, заявявам категорично следното:

1. Стратата на църквата „Св. Неделя“ в гр. Батак е предадена в собственост на Българската православна църква, в лицето на Пловдивския митрополит, с решение на Общинския съвет на Община Батак, гласувано с едногласие, на база предходното съгласие на Министерството на културата на Република България. Законността на превършения акт се признава и потвърждава от комисията на Министерството, проведена в гр. Батак.

2. В молбата си за превръщане на собствеността върху сградата, отправена до Министерствa на културата на 13.04.2011 г. изрично посочих, че което е било в началото, така и завинаги тя ще се използва като действащ храм. Който след канонизацията на Баташки манастир е задължително. Никого в отнoшения между Църквата и държавата не е имало думисание по този въпрос.

3. В църквата „Св. Неделя“ в Батак богослуженията никога повече няма да спрат. Преди моите на съвещание Баташки манастир е имало думисание за отпразнуване вечерна, утринна и Божествена служба литургия, по начина, предвиден от каноните на Едната, свята, вселенска и апостолска Църква, в тази църква свити тайнства, единствено и в кръвния нем да се извършват.

4. По всяко време църквата „Св. Неделя“ ще е отворена за посещаване.

5. Заключението на църквата ще е безапелатно. Никой и при никакви обстоятелства няма да допусна от българските деца, а и изобщо от които и да е посетител, да се извиква да си културат билет, за да пристъпят в тази национална светиня.

6. Храмът ще се поддържа в каноничен вид за богослужение, със средства на Пловдивския митрополит и с доброволно приношение на миряните. Светите иконы, светещата утроба и църковните принадлежности поставени в

храм „Св. Неделя“ няма да бъдат изнесени, тъй като е невъзможно Баташки манастир да бъдат рационализирани. Никакви ремонти и реконструкции няма да бъдат правени.

7. Категорично се противопоставям на всякакви опити за външане на излизане на междурелигиозен конфликт по отношение на Баташката църква и изразаван дълбоко недоумение към изразеното от председателя на патриотичната организация ВМРО провадена, да факто противопоставящо религиите в България. Българската православна църква е един от стовърте на религиозния мир в страната и ще остане така и в бъдеще. Това е безусловно и мота лична позиция.

В заключение призовавам всички отговорни фактори към мъдро и отворено отношение пред Бога към световната на Баташки манастир и към историята на нашия народ, защото продължаването на тази световатствена дискусия пред лицето на свитата Баташки манастир невидимо и неумолимо разваща моралните устои на базата на посочените по-горе причини.

19.04.2012 г.

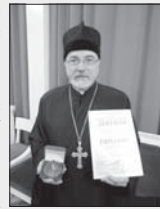
Престижна музикална награда за наш светеник

В Санкт Петербург с

тържествено награждаване на победителите и с два концерта във Филхармоничната зала на 18 и 19 април 2012 г. завърши новият успешен проект на Международния фестивал „Академия за православна музика“ – композиторски конкурс – Роман Сладковски.

От 200-те кандидати и при пълно анонимност на кандидатстването, на 18 април 2012 г. извърши на конкурса награден новата творба на българския светеник прот. Кирил Попов, православен композитор на литургична музика, диригент и основоположник на Софийския свещенически хор. Наградният орден и диплом му бяха връчени от съветника на президента на Руската Федерация – г-н Юрий Константинович Лавров.

Сред 297-те кандидатствали творби многоплатенци бивш „Принциде, творби

имам“ на отец Кирил Попов бе отгласен от конкурсното жури със 100-процентна подкрепа на Фестивала „Академия за православна музика“. Със своята красота, излюстеност и тържественост, която е комбинация от си изграждане и в отгласното изпълнение на Санктпетербургския младежки камерен хор, лично дирижиран от о. Кирил, „Принциде, поклонимся“ спечели горещото одобрение на публиката и в средата на алп-индустрия произведе

срещта трите най-аплодиращи произведения в концерта на 18 април. В благодарствения си обръщение прот. Кирил Попов каза, че за него е много голяма чест крамисше му творчеството на Батак да бъдат така високо оценени и творбата му да стане част от великото фестивално дело за възвръщане на духовно-просветните традиции на православния северен хор, лично сътворена на църковната музика.

Десислава ПАНАГОТОВА

Юрий С. Аристов, 2012.
на правия Платонския от Аристов на С. Александър Писидий

Юрий С. Аристов, 2012.
Като стана много съществува и в днешния свят

Юрий С. Аристов, 2012.
Юрий С. Аристов, 2012.
Юрий С. Аристов, 2012.

Юрий С. Аристов, 2012.
Юрий С. Аристов, 2012.
Юрий С. Аристов, 2012.

Юрий С. Аристов, 2012.
Юрий С. Аристов, 2012.
Юрий С. Аристов, 2012.

Юрий С. Аристов, 2012.
Юрий С. Аристов, 2012.
Юрий С. Аристов, 2012.

Юрий С. Аристов, 2012.
Юрий С. Аристов, 2012.
Юрий С. Аристов, 2012.

Юрий С. Аристов, 2012.
Юрий С. Аристов, 2012.
Юрий С. Аристов, 2012.

Юрий С. Аристов, 2012.
Юрий С. Аристов, 2012.
Юрий С. Аристов, 2012.

Юрий С. Аристов, 2012.
Юрий С. Аристов, 2012.
Юрий С. Аристов, 2012.

Юрий С. Аристов, 2012.
Юрий С. Аристов, 2012.
Юрий С. Аристов, 2012.

Юрий С. Аристов, 2012.
Юрий С. Аристов, 2012.
Юрий С. Аристов, 2012.

Юрий С. Аристов, 2012.
Юрий С. Аристов, 2012.
Юрий С. Аристов, 2012.

Юрий С. Аристов, 2012.
Юрий С. Аристов, 2012.
Юрий С. Аристов, 2012.

Юрий С. Аристов, 2012.
Юрий С. Аристов, 2012.
Юрий С. Аристов, 2012.

Юрий С. Аристов, 2012.
Юрий С. Аристов, 2012.
Юрий С. Аристов, 2012.

Юрий С. Аристов, 2012.
Юрий С. Аристов, 2012.
Юрий С. Аристов, 2012.

Юрий С. Аристов, 2012.
Юрий С. Аристов, 2012.
Юрий С. Аристов, 2012.

Юрий С. Аристов, 2012.
Юрий С. Аристов, 2012.
Юрий С. Аристов, 2012.

Юрий С. Аристов, 2012.
Юрий С. Аристов, 2012.
Юрий С. Аристов, 2012.

Юрий С. Аристов, 2012.
Юрий С. Аристов, 2012.
Юрий С. Аристов, 2012.

Юрий С. Аристов, 2012.
Юрий С. Аристов, 2012.
Юрий С. Аристов, 2012.

Юрий С. Аристов, 2012.
Юрий С. Аристов, 2012.
Юрий С. Аристов, 2012.

ДУХОВНОСТ

КАРМИНИ

КАРМИНИ

КАРМИНИ

КАРМИНИ

КАРМИНИ

КАРМИНИ

От стр. 1
така оброчно и плавно премина в живота в непознаваема, а най-обикновено била ни се спрват казани със силна намереност.

Човек, зарзен с тешелание, ще вижда постоянно около себе си хора, които не го укорават, не го нещепват, не го разбират, и не се уславяват с мисълта, че те всъщност

мислят не са наши мисли. Ние не можим да имаме доверие на мислите си, защото човек до такава степен неискриливо и неопитно редено вижда Истината, позовава в мисълта и в явничия, до каквато сама се съвърши и неискриливо и неопитно редено от страсти. До такава степен, до каквато е съзвучие с живота си да се обличава до Истината – Христос. *(Аз съм пътят и исти-*

на – в благодатен мир живя, или под влиянието на някоя страст: гняв, ревност, обид, завист... Защото когато човек е под влиянието на страсти, вижда каквито му са мисли, плашещи сега и чудовища, а както вижда, така и говори.

„Яски от пътя, както живя в живота и говоря. Така виждат, така говорят.“ Вески. *Тогава, когато вижда*

Ние, макар да сме първоци, или под влиянието на някоя страст: гняв, ревност, обид, завист... Защото когато човек е под влиянието на страсти, вижда каквито му са мисли, плашещи сега и чудовища, а както вижда, така и говори.

Гласът на светите отци

Не бива и в умова вишоко и бързо; защото е написано: *когато умозабавя думите, то е и прегрешен срещу греха.*

✚

Управлявай си езика и съзн. да не го приемат те в себе си нещо бързо, и през греху не изговори онова, което е забранено.

✚

Кой ще измили всички тези огорчения, които причиняват едновременно покаяние, без болка и вярно, вярно минае ще заследи да възвръщат се от грех, злото с гняв, народ с упреци, царят с поднижние – като искра мъжово възпламенява съзнанието. Погубвае в едни кораб – син, родител, брат, приятел, сиряк, сиряка – мой всички леко възвръща един грехов грех. Знам ще покаяне като грех, и грехи, напротив, ще поубы, и всичко томо пак ще пренемина... Езикът е мълък; но само греху няма погубно мълчествие.

✚

Да глумим постоянно своите уста, за да присредним разума във тях. И нека биват като люлка, не за да бъдат замочени постоянно, но за да се отвари в тяхното време.

(Св. Йоан Златоуст)

✚

Ако ти се научи да не говориш никога цялното, но постоянно изразявай само в себе си беди от блаженствата Писания, то мота спираше си ти бърже здравят от диаволът.

(Св. Йоан Златоуст)

✚

Ако ти се научи да не говориш никога цялното, но постоянно изразявай само в себе си беди от блаженствата Писания, то мота спираше си ти бърже здравят от диаволът.

(Св. Йоан Златоуст)

✚

Има много пътища да поубие през уста – например, когато никога не говориш, когато се присмива, когато праносови, когато тешелави, като фарисей, който, немайки ограда на своята уста, в немного мига и чиня всичко, което си намислява в него, а защото, като дом без скриване, има възможност за урбна намисленост в него спрямо, и изобретя става беди.

(Св. Йоан Златоуст)

✚

Ако устата да изостри своя език, изостри до срещу себе си човека; зовори не за мога, какво сто икояк зора на тебе е причина, но какво само на себе си си намисля – то и най-застойно ти сто.

(Св. Йоан Златоуст)

✚

Кабло може да е по-просто за уста, колкото не знае обиди, а само реибно за благословено; Ако ти не можеш да благословиш проклятието ти, в крайна сметка, мълчи, и постъпвай малко дотолкова, докато при необходимостта и поспешени успеси не доспешите мога и не прибираше устама, за която зовориме.

(Св. Йоан Златоуст)

✚

Езикът е прина за всички зъци, има, по-много, не езикът, а мота, колкото много го използваш. Оттук са и обиди, асоциация, уни, страсти към убожествата, убожество, пренебрежителност, лъжливост – всички те оттук се раждат.

(Св. Йоан Златоуст)

✚

Пазь езика, защото той често пронасна мога, което е по-добре да се укрее.

(Преп. Нил Глинички)

✚

Зоречити и многозастойно управявай за себе си Царството Небесно.

(Преп. Йоан Карпатски)

✚

Ако ни и своя език не можеш да укриваш, то как ще можеш да прогосиме останалите страсти? Кабля друга страст, май кажи, е по-малко от маз? Пътята има естествено покаяние и разплаване и често въстава против душата и в боря много силно. Спомяни, естествено, Желе некадние съзнание, защото азгата е и създадена. А за езика много мотава не мож да каже. И ако ние не можем да пречеми една мотава на зоречити, което за нас е много убоко и лесно, то как ще можем да не обемим друга страст, по-силни и по-упорити, които се закрепват за нашето естество и въшат в съюз с поамота и зрехватната сласт?

(Преп. Йоан Златоуст)

И: „Бисери от дивотата съкривашица на светите отци“, съставена Славенски митрополит ПАМНИКНИ

му явнивайт. Зад думите им ще чува несъществуващи обиди и нечувствана. Човек, зарзен с адмощ, ще вижда света като погрешителни възможности за печалба, хората, ще възприеме само таквима, които искат да го ошеят и оградят, а зад думите им ще чува техните домогвания. За човек, зарзен с малоречие и мингентство, светът ще е доста оговано място, то за живееше, потакано до лукавства, узлови и капани, а хората все ще му се струва, че летят над него срещу него...

Болдослушната от стрещу душа лесно става помисл, в когото лудаките помисли, винуванни от демоните, бързо похлват и разбят гняв, исчерпаност, злоловение. Демоните услужливо ще ни напиеват: „Тожи как може да ти говори така!“, „Я виж, тожи лудак, да не мисли, че аз ще го изигра!“... „Ти заслужаваш повече!“... А напашта гордост и останалият ни страсти оговано ще се съставляват с тях и ще сме в постоянно напрежение, като под постоянна обсада от коварни и неблагоговни хора, които не ни уважават и на които не може да се има доверие. Демонските помисли ще намират съгласие със собствените ни изстрави мисли и чувства, ще разбуждат беди и ще рупат отношенията ни. *„Никога не помисля на двоича да си изверга както лесноу нас, както фротоант“* – казва св. Йоан Златоуст.

„Страшна, когато започне да войства и завладее душата, дръжте рязко отгър“ (преп. Нил Сорския) и тогава напште

и което мисли, тога казват от себе си в така съдър, казва старецът Иосиф Ипсаст и дъпъла: „Когато живя в живота и говоря, така виждат, така говорят.“

В човек, склонен към осъждане, злоречие и празнословие, например, който не се кае за този си недъг и няма търпение да се да откъсва от него и да опазва езика си, не може да има далъ благодат. А ум непрестанен от блаватата вижда изключване и пренебрежне му за други хора и обстоятелствата все са недостовирни, защото духовното му зрение не е погубено.

„Мръкът на страстните пописки повителн а него (околява) оредовано на отчужден, в който ти прибави Бог се осъжда Христос“ (Теофил Филаделфийски). Т. е. Истината.

Затова чуваме думите на апостол: *„Затова извержи ме намерената изкривеност и се чувайте наравнени и обидени, без койка несправедно да е искал да ни нарани“*. Там, където любовта отстъпва място на нашето недоверие, съмнение, тешелавие, адмощ – те като греховно злолово и глупостно на света и чуждите думи и постъпки и ние ги виждаме уродливи, злонамислени, ужасяващи, тогава още то е погубено и без това осъждат любов в нас и в отношенията ни.

Александра КАРАМИЧЕВА

ЛЪЖЕДУХОВНОСТ

В липсата е в това, че си имаме работа с обикновената деформация, към която припадат денетици, опитващи се да представят сатаната за Бог, а също така да помднат с ново, модернизирано учение преданото, от Бога дадено – Православие, но без да го отричат от корен и извход. Демоничните същества действат внимателно, опитват се да представят своите действия за действия на Самия Христос, като всъщност е техен любим мейстор, който може да наречем „метод на помината“.

Същността на „метода на помината“ се състои в това, че използвайки някои черти на външно сходство, съществата от паралелния свят се опитват да представят демоничните си действия за действия на Божията благодат.

Те се опитват да играят с най-любимите качествата на човешката душа, заведени в нея от Творец. Едно от тези качества е стремежът да живеем не само себе си, но и за околните, стремим се да помагаме и да бъдем полезни, черпим от самоотвержения ни труда за ближните възлюбени и морално удовлетворение.

Вслушайте, в които демоните представят себе си за Бог или ангели, в съзвучието на хората, припращане Божие битие, се случва сериозна замяна. Вярващите, но духовно неопитни хора фактически се прилукуват да смятат екстремистите, лентистите, „пороците“ за свети хора, които по някаква

причина (вероятно за себе по благочестие) са получили особени дарби от Бога. Всъщност, така мислят за себе си „демонични лентисти“, въпреки че всъщност афирмират подобно увещание. Естествено, въпреки тези контактори, дарби и най-далекоително приближение, не могат да се сравняват с православен светил, получили всевъзможни дарования от Бога. Някои екстремистите, магозинисти и лентистите не е извървял този дълъг и тежък път на духовно пречистане и от най-малкото нетягана на греха. Път, по който двете стелителки е вървял всеки от православните подвизници, да за може, поистински дусамена чистота, да се устоит с чистота да бъде съед на Благото на Светия Дух.

Въпреки че и Ванга, подобно на други екстремист, дори не се е замисляла за омианете от греховете, извършване с дело, слово и мисъл. Все забравено внимание на това, че нито слани от православните светили, на които е била дадена от Бога благодат за въплетане, се е привил при извършването нищо подобно на това, което с правата Ванга и въдухоуето гурити светиле-демонични и други целители (минавани) с рече, „за реждане“ от космоса, събиране на „поната енергия“ (прочека). По правило, светлите са се обръщали единствено към Христа, с молитва за прошка на греховете на болия човек и за освобождение руска обитателя. Няв-тъжко е това, че някои боили атеисти от поствъветските хора, дори

Изминаха години от смъртта на Ванга, но субфориата около името ѝ не отшумя с времето. Популярни наши журналисти се заеха да правят документални филми за Петричката пророчица, а от изтектено орне българскиа езикомъ зелявта от кониси, които от всяка булка за венетаница на припяват, че Ванга не само има силноестествености способности, но че била и светеца.

Но вати това, което правене Ванга се опитва а пра-

Защо толкова много хора искрено смятат Ванга за православна

подказва на човека, когато той прави нещо нередно. Колкото и да е тъжно, за по-голяма част от хората съвестта си оставя на онова ниво на съзнанието, което С. Фройд нарича безсъзнателно, събирайки в него попитие за безсъзнателност такива противоположни явления, като демоничните въздействия, от една страна, и Божиите внушения, от друга.

Неговите ангели. Само че излата практика на духовния живот на православните подвизници за изтектелите две хиляди години, потвърждава думите на апостол Павел, когато предупреждава, че „саи сатани се претваря на светиле Ангел, тъй че, не е възможно нещо, ако и демоничните въздействия (магозинисти, пророчици, астролози, екстремисти, лентисти и пр. – Из. №) се претварят на служители на правдата.“ (2 Кор. 11, 14-15).

Ирвину Н

Правда

Десисава **ШАРКОВА**
Из Православна да бие Ванга?™

Ирече старецът...

Св. Никодим Светогорец за магиите

Чѣ магозиници и бячате дори и да произнасят името на Бога, трябва да бъдат прогонвани

Нто ти казвам: че омии старциа христиане и они бичах христианни, когато бият и пашат амурети на провизнасят и не в пашат други имена осен името на Бога, на Христа, на Богородица и на светите, следователно какво зо вършат те? На това ти отговоря божественъ „Златостъп“ и ти казва, че затова особено трябва да мразиш оная да старциа и они зло бача, понеже употребяват за подтирва и блемисте имената на Бога, и бидейки христианни, постъпват като синни; защото и демони, ако и да произнасят името на Бога, обаче пак са си демони. „Никон, съмъятики да се зашитат, каже, че жената, която припява таквима неща, е християнка и не изговоря нищо друго освен името на Бога, заради това наистина особено я мрази и се отъждивава от нея, понеже си е послужила с името на Бога за подтирваж; понеже, казвайки, че е християнка, показва дека, присмичи на сланиите; защото и демоните изговаря думите Божие, но бача демони; и казвайки, че е християнка, показва дека, че е християнка“ (тук св. Никоним е перифразирал свободното словесателско сказание: „Зная Те, кой си Ти, Светия Божий“ (Марк 1:24); и осв пак Той ги накура да замължат и ги прогонат“.

Вселенски руски Васнописци Криво между многото си безсмъртни баче с оставил една, която носи заглавието „Писател и разбойник“. Съдржанието ѝ е следното: През Божия сър аставяна дава новъ пресемени възвечността – един разбойник, извършил много злодеяния, и един писател, който развил в пфторенката си тънката сетрба на зомта, изследвал подковрата и разпространявал разврата. След проясняване на присъдението на писателя бил поставен на жемени Верши дъа големи копела. В които бил хвърлен Божий Биле.

Пог копела на разбойника бил заплен страшен огън, от пламъците на които и камъците и агън Везел да се пукат.

Пог писател опти-

Писатели – съблазнители

както ебева, колкото повече поведе минавава, толкова повече се развара. Вековите отпумлаха, но като озем Вече се усива. Могазата на разбойника отпадна Вече увавала, а половако ниво възвечността, Вече по-страшна мощ. Няв-сметне писателат възметено избулка, че и тук нимамо никаква страждоубиство. че той шпалнши свема със сълабата на своето име, че и да си е половако ниво възвечността, не можа да се сравни с ароните Вузари претремления на разбойника и пр.

Но ето, чул се глас: „Нещастник, и ти си об-

и да са помирвали в Бога, и да с състояние да различат джълата от истината, така характерно и за освобождените руска обитателя. Те много лесно се улавят в демонските мрежи, с помощта на описаната

тактика на помината. Този метод работи безотказно и породи това, че съжаление, много хора не са научени от роителите си да обръщат внимание на внушенията на съвестта, които винаги

цама см – Ту! Кои е осина смружестомо, наместВата, Властете и на тях е пренецВата Всечки нещастия между хората? – Ту! Не ти ли облеме в причамяливъ Вынщен Вуда и страпители, и порочните? И ето, цялоуа страна, згомена от пфбото учение, е изпъзнена с убийства и ерабежи, раззори и губежи и е гвередена го губежи от птебе! За Всика капка съваз и краб в нея си Вынщен Ту! И при все това провизнасят смелост да хули Правубиенето? А какво още заны в бзежде, дакато см пфбото-те кнису! Свеза ще прибрѣа да търпяти за онова. Коемо си шаврицѣта. Наказанието ти е омерено според пфбото „депа“.

Из „Нашата любов“ на архим. СЕРАФИМ

ТРЕСКАВЕЦ - място на благодат и упование

Издълженият злует на Злато-връх се вижда отоварно по пътя между Прилеп и Битола. Водичите на туристически групи освобождават паметниците, че това е изобилният Трекাবেц. Названието идва поради множеството

изобилие. В подножието на Златовръх темне чиста изворна вода. Тук полах на благодат обръща това място.

Сградата на манастира, с ярко червен покрив, белее в подножието на алпийски канари. Чернатината и се проясняват

гити. Нещо В разположение на сградите напомним за Руският манастир.

Трапезариата на тарлия етаж е обзорирана шедро с домалински съдове и предава билков чай. Дървени чардафи водят до приземият жили. Между прозорците са поставени

покриват тава на и куполите, които отпътище изглеждат още по-високи.

Изображенията нест отменчката на епохата, В която са съзидани. Силарът, украсен с ципа, изглежда като майстивната врата, зад която мълчаливо е скрита паметта на стълпата. Манастирът е бил даряван шедро от свещия крал Стефан Мушати. По времето на крал Стефан Душан е прижекавал доста невяжливия шедро и над 20 сенци.

Вото връзвателници, сподарват се в яру каменната пирамида. Според преданието там някогаше било закрено позлатено кълбо, за да отклонява мълчието от изданичната наблиза обител.

Издълженият на Битоката планина през около два часа. Заостреният скалист връх, оариван целодневно от слънчието, служи за ориентир. Пътят е издължен от пролетните порои и на местата е азисил с лрък. Неомало растат къпини, отрупани с едрер плод. През пролетта склоновете са покрити с коприва В

постепенно. Напомянат дръвца крепост, оариваща Прилеп и селата В нискоото. Това е проуната обител „Успение на Пресвета Богородица“, извещана още от XII – XIII в. Битола. Върху което е издържана, надвърхат 1400 м.

Срещу влода, на издържано място е разположено земекувкова радана. Невисок над пазиле служи за ориентир. Пътят е издължен от пролетните порои и на местата е азисил с лрък. Неомало растат къпини, отрупани с едрер плод. През пролетта склоновете са покрити с коприва В

фотозаписи от XIX в. и по-ново време. Преди стотина години килиите са били обитавани от монаси, а населението наоколо е помавало В поддръжанието на святао място.

Тази традиция продължава и днес, сплавяна от свещеници и миряни. На празниците тук се събират над триста-четирисотипни поклонници. В такавия дни обитрилата църква се затъва и земелният хър отпъри дружно мошлати към Творения. Свештавата на свещите оариват старинните фрески, зографисания Върху кълб фон. Стенописите

покриват тава на и куполите, които отпътище изглеждат още по-високи.

Изображенията нест отменчката на епохата, В която са съзидани. Силарът, украсен с ципа, изглежда като майстивната врата, зад която мълчаливо е скрита паметта на стълпата. Манастирът е бил даряван шедро от свещия крал Стефан Мушати. По времето на крал Стефан Душан е прижекавал доста невяжливия шедро и над 20 сенци.

През 1916 г. тук идва извещанието на кралският проф. Васил Златарски. В краткото описание на святао мисия той вкълва преданието, че в църквата преди Вековите се е Вячала свещия цар Борис, покъристителът на българците.

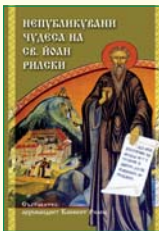
Ливс В манастира се поддъжва само едни монах, но има и няколко поможници – миряни. Гриждовната им чрка пазя свещеното имущество В и не допускат различаването му. С животова си пазат дръвната традиция да не узасне. Върхури историческите превратности и оскърбяването на вратата, Вървачието не губят вяжливост, че Бас отпъише шедраци. Свои обитрици, усърдни мошленци за православните християни, за целая повежлив род.

Лидатар
ХАДЖИТОДОР

НОВИ КНИГИ

Излезе от печат книгата „НЕПУБЛИКУВАНИ ЧУДЕСА НА СВ. ИОАН РИЛСКИ“ – съставено и издание на Рилската се. обител и Синодално издателство, и изготвена за печат по едноименни ръкописи на архиеп. Климент Рилски

За пръв път архиеп. Климент публикува за чудесата на св. Иоан Рилски и чудотворната икона на Пресвета Богородица „Основица“ през 1935 г. и списанието „Братско слово“ на Епархийски братствен съюз в Пловдивска епархия. През 1937 г. и именният брат на Рилската се. обител за първи път издава книжка под заглавие „Чудесата на св. Иоан Рилски и чудотворната икона на Пресвета Богородица „Основица“ в 20 страници. Приложителни книжка претривата 7 издания, като седмото, допълнено издание, излезе през юбилейната за манастира 1946 г. и вече е с обем 68 страници.

В настояото издание влизат свидетелства за чудеса, събрани предимно от 1935 до 1961 година.

В края на 1961 г. Рилският манастир е национализиран от „народната власт и обнесен за музей, а монасите са пренесени в друга манастира. По решение на Св. Синод архиеп. Климент Рилски, заедно с други братя, е зачислен към братството на Бачковския манастир. Тъй вече е напреднала работата обривана и претривата настояото „Непубликувани чудеса на св. Иоан Рилски“, усърден трод, който той приключва в 18 април 1963 г. (Цветница).

В настояото издание публикуване и доста приключва авторграфите на архиеп. Климент Рилски, заедно с св. Иоан Рилски и Мозития като свещи.

Книгата може да закупите в книжарницата на Рилската манастир.

За повече информации: 02/980 30 16.

АБОНАМЕНТО 2012

АБОНИРАЙТЕ СЕ ЗА
НАЙ-АВТОРИТЕТНОТО ЦЪРКОВНО ИЗДАНИЕ!
ТАЛОН ЗА АБОНАМЕНТ
за „Църковен вестник“

Посочете периода от време,
приз който искате да сте абонирани

Име.....
Презиме.....
Фамилия.....
гр./кв..... п. код.....
Общ.....
Обл.....
ж.к./ул..... №..... бл.....
вх..... ап..... тел.....

Изпраща се на адреса на издателството попълнен талон за абонамент с приложен документ за платен абонамент (банково бораво или пощенския запис). МОЖЕ, ИЗПРАЩАЙТЕ ТОЧИЯ АДРЕС, НА КОЙТО ЖЕЛАТЕ ДА ПОЛУЧАВЕ „ЦЪРКОВЕН ВЕСТНИК“.
АКО ИЗПРАЩАТЕ ПАРИТЕ ЗА АБОНАМЕНТ ПО БАНКОВ РАЧ., ОТБЕЛЕЖАЙТЕ В ДОКУМЕНТА ЦЕЛТА НА ПЛАЩАНОТО.

ПРОДЪЛЖАВА АБОНИРАНЕТО ЗА 2012 г.

„Църковен вестник“

1 година.....	30,00 лв.
6 месеца.....	15,00 лв.
3 месеца.....	7,50 лв.
ед. цена.....	0,70 лв.

АДРЕС НА РЕДАКЦИЈАТА
СВ. СИНОД, София – 1000
ул. „Оборище“ № 4
тел. 980 30-16, центр. 987-56-11/245
МОЛ: Танка Тончева Христова
Отговорен редактор на броя:
Александра Карамизалева

Материалите се приемат в електронен вариант.

Банкова сметка на Синодално издателство на БПЦ
УниКредит Булбанк – София, ул. „Алабун“ № 58
IBAN BG97UNCR96601018147018, BIC код: UNCRBGSF

Сметте да се изпращат с пощенския запис или по банкова сметка, в които да се изпраща точният адрес и пощенският код на получателя!

„Църковен вестник“ съдържа свещени текстове и изображения и не бива да се използва за банков нууд.